

เชือก

เขียนโดย ทีมงาน KM - กรมโยธาธิการและผังเมือง

วันพุธที่ 16 สิงหาคม พ.ศ.2549

ตอนเด็ก ๆ ฉันเคยหัวเสียกับเชือกที่พันกันยุ่งเหยิง ยิ่งแก้ยิ่งอารมณ์เสีย ฉันร้องห่มร้องไห้ โทษดินฟ้าอากาศ แล้วคิดว่าทำไมฉันต้องทนกับเจ้าเชือกไร้สาระพวกนี้ด้วยเลยใช้มีดตัด ๆ ตัดจนเชือกขาดเป็นชิ้น ๆ (สะใจจริง) พอหายโมโห ฉันนั่งมองกองเชือกขาด ๆ ที่ไร้ประโยชน์ (โง่งวนน่าสงสารจริง ๆ ทั้งตัวเองและเชือก)

แต่แล้วครั้งต่อมา พอเชือกพันกันอีก... ฉันก็ใช้มีดตัดมันอีกอย่างไม่คิดอะไร จนวันหนึ่ง... ฉันเห็นแม่ นั่งแก้เชือก ที่พันกันกองโต มันยุ่งชนิดที่ว่า ชาตินี้คงไม่สามารถกลับมาเป็นเส้นตรงได้เหมือนเดิม ฉันเห็นแม่ นั่งแก้ทุกวัน วันละนิดละหน่อย พอเบื่อก็ไปทำอย่างอื่น ทั้งกองเชือกกองไว้ แล้วก็กลับมานั่งแก้อีก จนฉัน รำคาญ และคิดว่า ทำไมแต่ต้องทนกับกองเชือกไร้สาระพวกนี้ เลยบอกแม่ว่าเอามีดตัดมันออกเถอะ... นั่นแหละฉันถึงได้เข้าใจเมื่อแม่ตอบว่า...

“เวลาที่เชือกพันกัน เขาห้ามใช้มีดตัด ต้องแก้ออกให้ได้ เพราะเชือกเป็นเส้นเดียวต่อให้พันกันยุ่งแค่ไหนก็แก้ได้ ถ้าแค่เชือกพันกัน แค่นี้ลูกแก้ไม่ได้ แล้วต่อไปจะแก้ปัญหาอะไรในชีวิตได้ ลูกก็จะแก้ปัญหาสุ่ม ๆ เหมือนที่ใช้มีดตัดเชือกนั้นแหละ ...ถ้าลูกไม่อดทนแก้เชือกด้วยมือตัวเอง ค่อย ๆ แกะวันละนิดละหน่อยแค่นี้ทำไม่ได้แล้วจะไปทำอะไรได้ ไม่มีอะไรยากไปกว่าความอดทนของคนหรอก...”

หลังจากนั้นอีก 3 วัน ฉันเห็นขดเชือกเส้นสวยเป็นระเบียบแขวนอยู่ ฉันมองอย่างทึ่ง แม่ยิ้มอย่างภูมิใจ เรื่องนี้ทำให้ฉันรู้ว่า ปัญหาของคนเรา จริง ๆ แล้วคือ การหนีปัญหานั้นแหละ เพราะถ้าเราตั้งใจแก้มัน มีหรือจะไม่มีทางออก แพ้บ้าง ชนะบ้างเป็นเรื่องปกติ จะได้ “ล้มเป็นลุกเป็น” โลกสร้างปัญหา สร้างความทุกข์ ให้เราผ่านไปให้ได้... ฉันไม่เคยซ้ำเติม คนที่ฆ่าตัวตายว่าเขาโง่ ....

เพียงแต่เขาก้าวผ่านปัญหาบนโลกไปไม่ได้ เขาเลยเลือกที่จะหนีไปจาก โลกนี้แทน ด้วยความขลาดสติ ด้วยอารมณ์ชั่ววูบ พอวันวัยผ่านมา ตอนนี้นฉันได้รู้ว่า ชีวิตคนเราผิดพลาดได้ ความพ่ายแพ้เป็นเรื่องปกติ ไม่ใช่สิ่งเลวร้ายอะไรเลย...ไม่ว่าจะเหนื่อยจะท้อแค่ไหน อย่าหนีปัญหาไปเฉยๆ ละ

*****